

Lituanistinė mokykla - vaikams, tėvams ir bendruomenei

Justina MIKELIŪNAITĖ

Nors pasaulyje veikia beveik 300 lituanistinio švietimo įstaigų, jų poreikis nemažėja. Kasmet duris atveria bent keletas naujų lietuviškų mokyklėlių.

Po pasaulį pasklidę lietuviai, bandydami įsikurti, pritapti naujoje aplinkoje, pažinti naują šalį, kultūrą, nepraranda noro burtis ir išlaikyti savo kalbą bei tautines tradicijas. Tačiau siekis perduoti gimtąją kalbą vaikams, kurie auga kitoje kalbinėje ir kultūrinėje terpėje, kasdien daug laiko praleisdami tos šalies ugdymo įstaigose, neretai tėvams tampa dideliu iššūkiu. Siekti šio tikslo padeda lituanistinės mokyklos. Seniausios jų veikti pradėjo po II pasaulinio karo, naujausios – duris atvėrė šiemet.

Apie lituanistinių mokyklų misiją, veiklas ir pandemijos atneštus iššūkius savo įžvalgomis dalijasi vasarį duris atvėrusios Perto lituanistinės mokyklėlės „Baltų šalelė“ įkūrėjos Jūratė Kušeliauskienė ir Ingrida Peleckaitė-Radzivanienė, Londono Vimblono rajone rugsėjį atidarytos mokyklėlės „Pupa“ vadovė Giedrė Kurlinskaitė-Sadikovič, Graikijos mokyklėlės „Giliukai“, Atėnuose pradėjusios veikti 2018 m. spalį, steigėja Viktorija Gribinaitė-Naki ir Valensijoje, Ispanijoje, trejus metus veikiančios lituanistinės mokyklėlės „Lituanica“ mokytoja savanorė Ema Batutytė.

Mokytojas motyvuoja meilė Lietuvai ir prasmės jausmas

Išsaugoti kalbą, perduoti tradicijas, įžiebtį meilę Lietuvai dažniausiai stengiasi lietuvių mamos, norinčios, kad vaikai ne tik kalbėtų lietuviškai, bet ir turėtų galimybę bendrauti šia kalba su bendraamžiais ir suprastų, kad lietuviškai su jais

kalba ne tik jų mama ar tėtis, kad yra daugiau tokių vaikų. Naujausių lituanistinių mokyklėlių įkūrėjas ir mokytojas vienija noras padėti tėvams, burti palaikančią bendruomenę, puoselėti lietuvišką dvasią ir prisidėti prie kalbos saugojimo. Pajutusios ir kitų tėvų poreikį leisti vaikus į lietuvišką mokyklėlę, jos drąsiau ėmėsi iniciatyvos steigti naujas mokyklas ten, kur jų trūksta. „Kai atvykusi į Australiją pamačiau, kiek vaikų, net augančių abiejų lietuvių šeimose, nekalba ar labai silpnai kalba lietuviškai, mane apėmė sveikas pyktis. Gal per savaitinius susitikimus ir neišmokysime visų tobulai lietuviškai, bet bent jau sužadinsim tokį norą“, – tikisi pirmosios Vakarų Australijoje įsikūrusios lituanistinės mokyklėlės „Baltų šalelė“ mokytoja I. Peleckaitė-Radzivanienė.

Pietvakarių Londono lituanistinės mokyklėlės „Pupa“ įkūrėją G. Kurlinskaitę-Sadikovič įkvėpė ne tik vietinių mamų paskatinimas, bet ir sutuoktinio pavyzdys. Iš Bosnijos ir Hercegovinos kilęs vyras nuo vienerių metų augo Didžiojoje Britanijoje, bet puikiai kalba ir anglų, ir gimtąja kalba. Jo mama įsitikinusi, kad iš dalies tai ir prieš kelis dešimtmečius lankytos sekmadieninės bosniškos mokyklos nuopelnas.

Londono lituanistinės mokyklėlės „Pupa“ nuotr.

Dauguma mokyklėlių veikia visuomeniniais pagrindais, o mokytojos aukoja savo laiką ir dalijasi žiniomis savanoriškai. Paklaustos apie motyvaciją, jos mini ne tik asmeninį poreikį sukurti lietuvišką aplinką savo vaikams, bet ir prasmės jausmą bei meilę Tėvynei. „Esu patriotė, tad skleisti lietuviybę yra mano pareiga – tą darau ne tik mokykloje, bet ir už jos ribų, daugeliui sutiktų užsieniečių pasakoju apie Lietuvą ir jos kultūrą“, – sako E. Batutytė. Su Valensijoje gyvenančiais vaikais, kurių dalis nėra buvę tėvų gimtinėje ar lankėsi labai seniai, dirbanti mergina taip pat pabrėžia, kad veikla švietimo srityje padeda augti ir pačiai, pažvelgti į Lietuvą nauju žvilgsniu, rasti ryšį tarp skirtingų kultūrų.

„Norime, kad mūsų vaikai būtų dalele Lietuvos, kad užaugtų lietuviais, pasėti jų širdyse meilės Lietuvai sėklą. Tai mano duoklė Tėvynei, nes esu dėkinga tėvams ir Lietuvai už tai, kokia užaugau. Norisi, kad vaikai mylėtų Lietuvą taip pat, kaip myli ir Graikiją, – motyvus steigti mokyklą ir puoselėti lituanistinį ugdymą vardija Atėnų mokyklėlės „Giliukai“ vadovė V. Gribinaitė-Naki. – Vienas iš mokyklėlės tikslų – parodyti, kad lietuvių kalba yra mūsų slaptoji kalba, supergalia, nes kai ja kalbame, mūsų niekas nesupranta, galime pasakyti viską, ką jaučiame ir galvojame.“

Pirmoji Giliukų pamoka

Mokytoja Alma su vaikais pamokos „Mano jausmai“ ryto rate

Mokytoja Alma su mama Milda padeda vaikams gaminti Užgavėnių kaukes.

Vaikai su mokytoja stato smėlio pilį, pamokos tema „Jūra ir aš“ | Pasauliolietuvis,lt nuotr.

Mokytoja Ernesta su vaikais skaito Rūtos Meilutytės istoriją pamokoje tema „Jūra ir aš“.

Giliukų Užgavėnių šventė: Lašininis, Kanapinis ir kiti šventės dalyviai

Atėnų lituanistinės mokyklėlės „Giliukai“ nuotr.

Misija - išlaikyti kalbą ir perduoti tradicijas

Daugumoje mokyklėlių mokoma ne tik kalbos, bet ir krašto pažinimo, istorijos, drauge minimos tradicinės šventės, kalbama apie papročius. Dėl itin greito gyvenimo tempo, ilgų darbo valandų tėvai dažnai tiesiog fiziškai nespėja vaiko mokyti lietuvių kalbos ar šalies istorijos. Didelė dalis lituanistinių mokyklų mokinių auga mišrioje šeimoje, tad ir namuose bendrauja vieno iš tėvų kalba arba vyrauja kelios kalbos ir kultūros. „Dažnai mokyklėlė tampa vieninteliu židiniu, kur vaikas girdi lietuvių kalbą, bando jos išmokti. Pastebėjome, kad ir patys mokinių tėveliai labai nori bendrauti, susipažinti, susiburti į draugišką bendruomenę. Per atidarymo šventę „Jurgeli meistreliai“ entuziastingai dainavo ir šoko ir ne lietuviai tėveliai. Drauge švenčiame tradicines lietuviškas šventes, apie kai kurias vaikai dažnai net nebūna girdėję. Pavyzdžiui, Derliaus šventė ir Vėlinės vaikams buvo

naujiena“, – pasakoja G. Kurlinskaitė-Sadikovič.

Daug džiaugsmo dirbantiems lituanistinėse mokyklose suteikia ir rezultatai, kai beveik nemokėję lietuviškai vaikai pradeda kalbėti sakiniais, didžiuojasi, kad jiems pavyko išmokti, pasakyti, perskaityti, kai džiaugiasi tėvai ir seneliai. Išsaugoti lietuvių kalbos vartojimą – vienas pagrindinių lituanistinių mokyklėlių tikslų. Tačiau norint ilgalaikio rezultato labai svarbus tėvų indėlis. Jeigu šeimai stigs motyvacijos kalbėti lietuviškai bei savarankiškai dirbti namuose, kelių valandų per savaitę tikrai nepakaks kalbos įtvirtinimui. „Dar viena misija yra padėti vaikams atrasti save, suprasti, kad nors auga svetur, jie turi lietuviško kraujo, kad tai yra svarbu jų identitetui“, – pabrėžia E. Batutytė.

Valensijos lituanistinės mokyklėlės „Lituanica“ nuotr.

Daugelis mokytojų iš savo asmeninės patirties žino, kaip sunku mokytis gimtosios kalbos svetur, ypač jei esi vienas. Su mažiukais daugelis tėvų kalba lietuviškai, bet net neišsivaizduoja, koku iššūkiu kalbos išlaikymas gali tapti vaikui pradėjus lankyti darželį ar mokyklą. „Reikia labai daug užsispyrimo ir reguliaraus darbo. Kartais prie vakarienės stalo po dienos darbų tiesiog nalieka jėgų ginčytis ar griežtai reikalauti, kad vaikas atsakytų lietuviškai. Labiausiai nenorėčiau, kad mano penkiametis sūnus imtų nemėgti lietuvių kalbos, nes per daug jį verčiu. Svarbu daryti, ką galime geriausio, neperdegti pačioms, neperdeginti ir vaikų“, – mintimis dalijasi V. Gribinaitė-Naki ir pabrėžia, kad didžiausią pažangą pastebi po apsilankymų Lietuvoje.

Graikijoje šeimą sukūrusi lietuvė įsitikinusi, jog visi tėvai nori, kad jų vaikai kalbėtų lietuviškai, bet kai kurie, susidūrę su sunkumais, vaikų maištavimu, nuleidžia rankas ir netiki, kad jiems gali pavykti. Mokyklėlės vadovė iškėlė mintį apie paramos grupes, kuriose tėveliai galėtų pasidalinti patirtimi, susitikti su specialistais ar tėvais, kuriems puikiai pavyko išmokyti vaikus gimtosios kalbos. Galbūt tokie susibūrimai įkvėptų tėvus nepasiduoti ir bandyti dar ir dar kartą. Jai

pritaria ir kolegės iš Australijos, pabrėžiančios, kad dirbant mokyklėlėse svarbu galvoti ne tik apie vaikus, bet ir padėti tėvams, palaikyti juos morališkai.

Mokyklėlės – palaikymo komanda tėvams

„Atliekame didesnę misiją nei kalbos mokymas,“ – pabrėžia viena iš „Baltų šalelės“ Vakarų Australijoje įkūrėjų J. Kušeliauskienė, – „buriame bendruomenę, norime, kad šeimos bendrautų ir bendradarbiautų, kad vaikai susidraugautų. Turbūt daugelis mokyklėlių susiduria su tuo, kad vaikams, ypač vyresniems, stinga vidinės motyvacijos. Mums pakaktų ir to, kad vaikai norėtų ateiti į mokyklą susitikti su draugais. Visą kitą darbą mes padarysim.“ Mokytoja pabrėžia, kad su kolegomis neanalizuoja, kas kokių klaidų padarė kalbėdami ar nekalbėdami su vaikais namuose, o nuoširdžiai siekia pasidalinti su tėvais savo žiniomis, kartu ieško būdų, kaip kalbą grąžinti į šeimą, džiaugiasi kiekvienu atėjusiu mokyti.

Lituanistinė mokykla, pasak J. Kušeliauskienės, yra skirta ir vaikams, ir tėvams, ir visai bendruomenei, o komandos tikslas – uždegti tėvus ir įkvėpti stengtis, nepasiduoti. Jai antrina ir kolegė I. I. Peleckaitė-Radzivanienė: „Mūsų misija yra užkabinti, parodyti, sudominti, o tėvų pareiga tą kalbą kuo daugiau puoselėti.“ Ji atkreipia dėmesį ir į tai, kad kartais vaikai, kuriuos, anot tėvų, sunkiausia įkalbinti eiti į mokyklėlę, aktyviai įsitraukia veiklą ir sparčiai tobulėja. Tad jei vaikas sunkiai išsiruošia, tai nebūtinai reiškia, kad pamokose jam nepatiks.

Pasiruošimas Užgavėnėms

Perto lituanistinės mokyklėlės „Baltų šalelė“ nuotr.

Straipsnyje minimose mokyklėlėse mokosi nuo 20 iki 37 vaikų, dažniausiai pamokėlės vyksta pagal amžiaus grupes nuo darželinukų iki paauglių. V. Gribinaitė-Naki mini, kad Atėnuose dažnai prisijungia mamos su kūdikiais, tad svarstoma apie atskirus užsiėmimus ir joms. Perto „Baltų šalelė“ veda pamokas ir suaugusiesiems, taip pat turi keturis mokinius, kurie dėl didelio atstumo mokosi nuotoliniu būdu. Perte dirba penkios mokytojos, Londone – trys, Atėnuose ir Valendijoje – po dvi. Dažnai, prireikus pagalbos, noriai išitraukia ir mokinių mamos. Valensijos mokyklėlė kasmet sulaukdavo ir praktikantų iš Lietuvos, kurie atvykdavo pasinaudodami švietimo mainų arba *Erasmus +* programa, bet pandemija pakoregavo planus.

Londono „Pupos“ ir Perto „Baltų šalelės“ mokiniai gyvai susitinka mokykloje

kiekvieną savaitgalį. Atėnų lietuviai su vaikais šiuo metu buriasi du kartus per mėnesį, pamokos per pandemiją vyksta atvirame ore. Labiausiai koronaviruso situacija sutrikdė Valensijoje įsikūrusios mokyklėlės kas savaitinę veiklą. Susitikimai rengiami parke, tačiau šiuo metu kiekvienas jų iš anksto derinamas su tėvelių ir mokytojų darbotvarkėmis. Planuojama pamokas perkelti į virtualią erdvę. O G. Kurlinskaitė-Sadikovič dalinasi ir plėtros planais. Ne vienerius metus su britų vaikučiais dirbanti pedagogė tikisi po Naujųjų rasti dar vienas patalpas užmiestyje, kur jau turi nemažą grupę norinčių pradėti mokytis „Pupos“ mokyklėlėje.

Labiausiai įtraukia aktyvūs žaidimai ir užsiėmimai gryname ore

Siekdamos, kad vaikams būtų įdomu, kad jie įsitrauktų į pamoką, mokytojos pasitelkia aktyvius žaidimus, eksperimentus, taip pat stengiasi būti itin dėmesingos, kiekvieną išklausti, pasidomėti, kuo gyvena jų mokiniai. „Giliukai“ veikia demokratinės mokyklos principu, karu su mokiniais nutariama, kokia bus kitos pamokos tema, kur vyks užsiėmimas. O „Pupos“ įkūrėja kaip labai pasiteisinusį dalyką įvardija „Ryto ratą“, kai visi susėda ratu, aptaria praėjusią savaitę, pristatoma tos dienos veikla. Vaikai nori pasipasakoti, labai didžiuojasi, jei žino ką nors apie Lietuvą.

Lituanistinių mokyklėlių mokytojos vieningai tvirtina, kad vaikams labai patinka vaidinti, teatralizuotos pamokos, vaidmenų žaidimai, dainos. „Svarbu, kad pamokos būtų dinamiškos, nenuobodžios. Pavyzdžiui, apie sveiką mitybą ir vaisių bei daržovių naudą papasakoti pasikvietėme lietuvių mitybos specialistę. Visuomet pirmąją užsiėmimų dalį didesnę dėmesį skiriame kalbos lavinimui, o antrąją meniniam ugdymui – vaidiname, piešiame, darome darbelius, dainuojame, šokame“, – pasakoja G. Kurlinskaitė-Sadikovič. Atėnuose gyvenantiems mažiesiems lietuviams labai patiko Užgavėnių šventė, kai persirengę ir mokytojos. Taip pat V. Gribinaitė-Naki išvelgia daug užsiėmimų gryname ore privalumų. Gamtoje vaikams smagiau nei suoluose, jie labiau įsitraukia. Pavyzdžiui, pamoka apie gyvūnus vyko zoologijos sode, apie jūrą – paplūdimyje.

Mokytojos Australijoje pasitelkia ir technologijas. Pasak J. Kušeliauskienės, pradinukams labai patinka žaidimais grįsta mokymosi platforma „Kahoot“, kuri puikiai tinka pasikartoti žodžius, istorinius faktus, varžytis tarpusavyje. Labai praverčia ir 12 metų anglų kalbos mokytojos patirtis Lietuvoje. Savo grupei, kurioje dominuoja vaikinai, ji dažnai surengia klausimų lenktynes (mokiniai

pasikeisdami bėga paimti klausimo, grįžta pas draugus, pasitaria ir grupės atsakymą skuba nešti mokytojai). Lenktyniaudami vaikai mokėsi apie savaitės dienas, maisto produktus. O skirtingo amžiaus ir žinių lygio mokinių mokymui drauge J. Kušeliauskienė taiko stotelių metodą, kiekvienai stotelei (gramatikos, skaitymo, rašymo, žodyno) sukurama po tris skirtingo sudėtingumo užduotis. Taip vaikai daug mokosi individualiai arba poromis. Išvengiama šurmulio, pokalbių, jie labiau susikoncentruoja. Patogiausia dirbti su asistentu, kad vienas mokytojas galėtų kuruoti bent dvi stoteles.

„Mokiniai išmoko mokytoją mąstyti kūrybiškiau: kartais tenka tapti aktoriumi, dainininku ar dailininku, kad vaikai suprastų, ką norime išaiškinti. Svarbu naudoti ne tik vaizdą ir garsą, bet ir kitus pojūčius – uoslę, lytėjimą. Išties mokosi ne tik vaikai – mokausi ir aš“, – apibendrina E. Batutytė.

Pandemija pareikalavo naujų sprendimų

Koronaviruso sukelta pandemija iš lituanistinio ugdymo įstaigų pareikalavo ne tik kantrybės ir susitelkimo, bet ir atkaklumo bei kūrybiškų sprendimų. Mokyklėlė Londono Vimbldono rajone planuota atidaryti balandžio mėnesį, pasiruošimo darbai vyko nuo sausio. Planus teko nukelti daugiau nei pusmečiui. Viena mokykla nutraukė patalpų nuomos sutartį ir pasiūlė palaukti 2021 m. Mokinių tėvai nuolat domėjosi, kaip sekasi, kokie planai. Ieškodami tinkamų patalpų G. Kurlinskaitė-Sadikovič su vyru paskambino į daugiau nei 100 įstaigų – mokyklų, skautų klubų, šokių ir muzikos mokyklų, bažnyčių ir pan. Visų atsakymas buvo vienodas: „Nepriimsime dėl Covid 19.“ Pagaliau radus vietą, teko užpildyti nemažai su Covid 19 susijusių dokumentų; prieš kiekvieną pamoką ir po jos patys mokytojai privalo viską dezinfekuoti. Kad galėtų išlaikyti tinkamą atstumą tarp mokinių, teko nuomotis ne įprastą klasę, o gerokai brangesnę konferencijų salę, o mokyklos atidarymą organizuoti tris kartus, nes vienu metu salėje galėjo būti ne daugiau nei 18 žmonių.

Karantinas skaudžiai palietė ir Valensijoje įsikūrusią mokyklėlę „Lituanica“. „Visos veiklos Ispanijoje buvo sustabdytos – tai įvyko taip staiga, kad nežinojome, ką daryti. Pagal mainų programą dirbusios mokytojos grįžo į Lietuvą, o griežtas karantinas tęsėsi daugiau nei du mėnesius. Buvo daug nežinomybės. Pavasarį stengėmės duoti užduotėlių namams, bet nesulaukėme aktyvios reakcijos. O po vasaros atostogų viskas įsivažiuoja labai iš lėto. Pamokos nereguliarios, kol leidžia oro sąlygos, susitinkame parke. Tikiuosi, kad greitai metu pamokėlės pradės vykti

internetu“, – apie situaciją pasakoja E. Batutytė.

Pesimistiškomis nuotaikomis pandemijai prasidėjus gyveno ir V. Gribinaitė- Naki. Tuomet rodėsi, kad virusas sužlugdė veiklą. Mokiniai nebegalėjo rinktis bažnyčios patalpose, o kitos vietos neturėjo. Dauguma tėvelių atsisakė nuotolinio mokymo idėjos, nes ir taip jau vos pavežė Graikijos mokymo įstaigų krūvį ir nematė prasmės vaikams leisti dar daugiau laiko prie ekrano. Tačiau po atostogų prie komandos prisijungus iš Kipro į Atėnus persikėlusiai Ernestai Kazlauskaitei-Tsakonai atgimė viltis tęsti veiklą. „Pandemija paskatino ieškoti naujų mokymo stilių, atrasti naujų veiklų. Pradėjom dvigubai dažniau susitikti, iš klasės persikėlėme į gamtą, organizuojame temines pamokas ir galime vaikams suteikti naujų potyrių ir pažinimo galimybių“, – pandemijos pamokas vardija V. Gribinaitė-Naki. Užsiėmimus gryname ore žadama tęsti ir pandemijai pasibaigus.

Vakarų Australijoje dėl karantino šešias savaites pamokas teko vesti nuotoliniu būdu. Nors komandai greitai pavyko perprasti „Zoom“ platformos ypatumus, mokytojos džiaugiasi, kad virtualios pamokos neužsitęsė. Vaikams labai reikalingas gyvas ryšys. I. Peleckaitė-Radzivanienė su priešmokyklinukais dirbo individualiai. Ji pasakoja, kad mažiukams buvo labai sunku prie ekrano išlaukti, kol pakalbės kiti, tad nutarė kiekvienam atskirai skirti po 10 min. ir glaustai, bet intensyviai padirbėti. Pagrindinis tikslas buvo išlaikyti rutiną – sekmadieniais mokytis lietuvių kalbos ir nepamiršti mokytojų.

Nori jaustis Lietuvos švietimo sistemos dalimi

Dažniausiai lituanistinių mokyklų mokytojai šiai veiklai dovanoja savo savaitgalius po kitų darbų. Nemaža dalis jų neturi pedagoginio išsilavinimo ar ankstesnės patirties švietimo srityje, tad labai vertina Lietuvos švietimo, mokslo ir sporto ministerijos bei kitų įstaigų rengiamus seminarus, mokymus ir galimybę pasidalinti savo patirtimi, pasitarti su kolegomis iš kitų šalių. Palaikymas ypač svarbus ir dirbant pandemijos sąlygomis. Kai kuriuos pokyčius mokyklėlės ketina išlaikyti ir ateityje.

Batutytė iš Valensijos bendrauja su kitomis Ispanijoje įsikūrusiomis mokyklėlėmis – Denijos ir Gandijos, dalyvauja jų rengiamose pamokose „Zoom“ platformoje ir semiasi patirties, kurią nori pritaikyti dirbdama su savo mokiniais. Virtualiai šiomet nemažai mokėsi ir mokytojai. Į virtualią erdvę persikėlė ir VDU kursai lituanistinių mokyklų mokytojams, ir ŠMSM rengiami mokymai mokytojams bei

lietuvių bendruomenių užsienyje atstovams „Lyderių laikas III“.

Nors nuotolinio mokymo tėvai kol kas linkę atsisakyti, tokios galimybės ateityje neatmeta ir V. Gribinaitė-Naki. Graikijos lietuvė svarsto, kad, pabandę kelias virtualias pamokas, galbūt ir gyvai vėliau prisijungtų nauji vaikai, taip pat galėtų įsitraukti ir gyvenantys kituose miestuose ar salose. Gal pamokose internetu užsimezgusi draugystė virstų į ekskursijas, keliones vieniems pas kitus ir bendrus projektus. O E. Batutytė atkreipia dėmesį, kad nuotolinės pamokos suteiktų galimybę mokytis ir vaikams, turintiems specialiųjų poreikių.

Atėnų „Giliukai“ palaiko ryšį su keliomis mokyklomis Lietuvoje, bendrauja su Italijos lietuviais, mezga draugystę su lituanistine mokykla Kipre. Mokytojos aktyviai dalyvauja įvairiuose mokymuose. Patyrusių kolegų patarimas dar prieš atidarant mokyklėlę įtraukti mamas, paprašyti atlikti paprastas užduotis, pavyzdžiui, nubrožti pieštukus ar ką nors pakarpyti ne tik sutaupė laiko, bet ir padėjo nuo pirmųjų dienų suburti bendruomenę. Taip pat, pasak mokyklos steigėjos, labai sutelkė ir bendras stalas bei suneštiniai pietūs per pertraukas. V. Gribinaitė-Naki pabrėžia, kad visiems davus darbo žmonės jaučiasi svarbūs, naudingi, o maloni aplinka skatina sugrįžti.

Kad ir kokie naudingi būtų kolegų patarimai, internete skelbiama medžiaga ar specialūs mokymai, Perte dirbanti J. Kušeliauskienė atkreipia dėmesį, kad pasinaudoti kitų parengtomis programomis ar mokymo gairėmis nėra lengva. Ruošiant programą būtina atsižvelgti į savo auditorijos ypatumus. Pavyzdžiui, Didžiojoje Britanijoje dažniausiai mokosi vaikai, atvykę iš Lietuvos, puikiai kalbantys lietuviškai ir jiems tereikia išlaikyti kalbą, o Australijoje, JAV nemažai vaikų jau gimė svetur, kai kurie tėvų gimtosios kalbos nė negirdėję, dėl atstumo daugelis negali kasmet aplankyti Lietuvoje likusių senelių ar kitų giminaičių, neturi tokio glaudaus ryšio su tėvų šalimi, tad mokosi lietuvių kalbos kaip užsienio kalbos.

„Džiaugiamės galimybe dalyvauti įvairiuose kvalifikacijos kėlimo seminaruose. Naudojamės progomis augti, tobulėti, kad turėtume ką pasiūlyti savo bendruomenei. Mums labai svarbus Lietuvos indėlis į mūsų veiklą. Norisi jaustis Lietuvos švietimo sistemos dalimi, žinoti, kad kai vyksta Lietuvoje seminarai, mokymai, juose laukiami ir lituanistinių mokyklų mokytojai“, – lūkesčius išsako J. Kušeliauskienė ir papasakoja keletą situacijų. Į knygos, skirtos užsieniečiams mokytis lietuvių kalbos, pristatymą ji negalėjo užsiregistruoti, nes registravosi ne iš

Lietuvos, o į komentara jokia atsako nesulaukė. Taip pat nemažai renginių, kuriuose norėję dalyvauti, atkrenta dėl laiko skirtumo, nes vyksta tuo metu, kai Australijoje yra gili naktis. „Lietuvoje gyvenantiems knygų leidėjams, mokymų, kursų, edukacinių bei kultūrinių renginių organizatoriams linkiu pagalvoti, kad ir mes esame jų auditorija. Gal ne visada įmanoma suderinti laiką visam pasauliui, bet verta pagalvoti ir apie tolimiausiuose kampeliuose dirbančius mokytojus, o kuriant išsamius, ilgalaikius ir tokius reikalingus lietuvių kalbos kursus užsienyje gyvenantiems lietuvių vaikams gal būtų galima priimti daugiau nei 20 mokinių iš viso pasaulio“, – lituanistinių mokyklų mokytojams ir tėveliams aktualius klausimus kelia J. Kušeliauskienė iš Perto.

„Pasaulio lietuviai ir Lietuva“

Mielai pasidalysime svetainėje skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

